

Lov, naar Talen er om at bringe den til praktist Anvendelse. Naar der saaledes staaer i Lovudkastets § 17, at Forordningen om Veivæsenet i Danmark af 13de December 1793 med Undtagelse af § 5 sidste Stykke, §§ 14—16, 33, 34, og en heel Deel andre Paragraffer, sættes ud af Kraft, saa behøve vi kun at tage en eller anden af de Paragraffer i den nævnte Forordning, der som Undtagelse skal forblive i Kraft, for at faae et Exempel paa en saadan uheldig Henvisen til ældre Lovbestemmelser. Lad os f. Ex. tage § 95 og see, hvad den gaaer ud paa. Dens første Deel gaaer ud paa, at „af alle Bøder, som betales i Penge, bør den halve Part tilfalde Angiveren og den anden halve Deel Veikassen“, og den anden Deel af Paragraffen gaaer ud paa, at „hvo der ikke kan betale, straffes paa Kroppen efter Forordningen 6te December 1743“. Men, som bekjendt, eksisterer nu § 95 slet ikke mere; den første Deel af den er forandret ved Placat af 4de Juni 1845 derhen, at Bøderne skulle tilfalde Politikassen, og Forordningen af 6te December 1743 er ligeledes forandret ved den senere Lovgivning. Man siger altsaa her i § 17, at en Paragraff skal have Gyltighed, som allerede ifølge tidligere Lovbestemmelser er bleven ugyldig. Hvis man vilde sætte Sagen paa Spidsen, kunde det virkelig siges, at saasnart nærværende Lov har modtaget Hans Majestæts Underkrift, vilde § 95 i Forordningen af 13de December 1793 paany være gyldig, være rehabiliteret, endstjøndt den, som sagt, ved den tidligere Lovgivning er sat ud af Kraft. Ganste vist veed jeg, hvad Meningen er; Meningen er den, at det er de senere Lovbestemmelser, som knytte sig til § 95 angaaende det Forhold, som der er berørt, som man fremtidig vil have at holde sig til; men jeg troer, at det er en meget uheldig Maade, at dette udtrykkes paa her; thi enhver Mand, som ikke er lofkyndig, maa ved at see efter, hvad der staaer i § 95, troe, at Bøderne skulle tilfalde deels Angiveren, deels Veikassen, og at hvem der ikke kan betale, skal straffes efter Forordningen af 6te December 1743. Det Samme er Tilfældet med § 96, som refererer sig til Forordningen af 25de Marts 1791; men denne Forordning er jo i mangfoldige

Stykker forandret. Fremdeles er det Samme Tilfældet, naar man tager § 16 og seer, at der deri henvises til §§ 55 og 62 i Frd. af 1793; men disse Paragraffer staae her udtrykkelig i Lovudkastet som værende satte ud af Kraft, idet de nemlig ikke staae iblandt de undtagne Paragraffer i Frd. af 13de Dec. 1793, og dog henvises der til dem. Alt dette vil man jo nu meget let kunne komme ud over, naar man, som sagt, er sagkyndig eller beskæftiger sig med den Slags Spørgsmaal; men jeg troer dog, at hvad slige enkelte Tilfælde angaaer, vilde det være rettere at optage de Lovbestemmelser, som bestaae efter den gjældende Lovgivning, end saaledes at henvise til Paragraffer, som ere hævede ved Love, der atter ere hævede ved Love og saa fremdeles.

Siden jeg har Ordet, skal jeg, da jeg antager, at der efter Sagens Bestaenhed og dens Gang her igjennem Thinget vil blive nedsat et Udvalg i den, tillade mig at henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa et Par, rigtignok ubehjuelige Sprogfeil, eller rettere Incorreccheber, som have indsneget sig. Naar der saaledes i §§ 2 og 9 tales om „Amtsraadsfredse“, da er dette vistnok en meget god Benævnelse; vi have jo indført dette Ord i flere Love, vi have jo Valgfredse, Landsthingsfredse, Sogneforstanderskabsfredse, Forligsfredse, Udskrivningsfredse o. s. v., saa det er jo meget rigtigt, at vi ogsaa faae „Amtsraadsfredse“; men see vi nu efter i §§ 3 og 4, saa tale disse Paragraffer om „Amtsraadsdistricter“; dette er ikke fuldkommen correct. I en Lov som denne er den nævnte Incurie iøvrigt ganste vist neppe Omtaleværd, siden man har fundet sig i en lignende Incorrecchebe i Danmarks Riges gjennefmæte Grundlov af 5te Juni 1849, hvor man i § 37, efterat der flere Gange i Forveien er bleven nævnt „Sogneforstanderskabsfredse“, i sidste Linie pludselig synker ned i et Sogneforstanderskabsdistrict. Der er et Par andre Steder i nærværende Udcast, hvor man gjør sig slyldig i et Ord paa den engang vedtagne Lovform; saaledes naar man, efter paa nogle Steder at have talt om, at Noget skal udredes af „Ræmnerkassen“ eller „vedkommende Ræmnerkasse“ saa paa et andet Sted (i § 3) tales